

РЕШЕНИЕ

№ 60

София, 14 юли 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети май две хиляди и двадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар: Марияна Петрова

и в присъствието на прокурора Николай Любенов

изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова

н. дело № 1090/2019 година

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба на защитника на подсъдимия Б. М. А., лична негова жалба и жалби на частните обвинители и граждански ищци Б. О. К., А. С. Х., Б. О. Х. чрез повереника им и на частните обвинители и граждански ищци Ю. С. Т. и А. О. Х. чрез техния повереник, против решение № 149/19.07.2019 г., постановено по ВНОХД № 241/2018 г. от Апелативен съд – Пловдив.

В жалбата на защитника на подсъдимия се твърди, че атакуваният съдебен акт е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание е явно несправедливо. Касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК се обосновава с доводи за отсъствие на дължимия внимателен, аналитичен и съвкупен разбор на доказателствените източници, проявена избирателност и тенденциозност при интерпретацията на гласните доказателствени средства, изопачаване на съобщените факти от конкретно

посочени свидетели. Касаторът излага подробни аргументи за процесуалната стойност на показанията, депозиран от свидетеля с тайна самоличност № 12. С позоваване на конкретни решения на ЕСПЧ се изтъква, че съществените възражения на защитата по повод процесуалната годност на коментираното доказателствено средство са получили формален отговор в атакувания съдебен акт. Оспорва се интерпретацията, направена от съда, на ВДС, получени в резултат на прилагане СРС, представляваща произволен техен прочит в полза на обвинението. Набляга се още на грешна логическа и оценъчна дейност, в резултат на което е нарушена и принципната разпоредба на чл. 303, ал. 1 от НПК и не удовлетворяваща доказателствените критерии по чл. 303, ал. 2 от НПК. Наложено наказание се оценява като явно несправедливо, тъй като отмерената санкция не е съответна на изискванията на целите на наказанието и справедливостта. Отправеното искане в жалбата е за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – намаляване на наказанието.

В личната жалба на подсъдимия А., допълненията към нея и писмената защита, пространно се атакуват фактическите изводи съда. Много подробно се изследват доказателствените източници, като се оспорва оценката на съда за тяхната достоверност, противопоставяйки им така нар. от подсъдимия „контролни факти като контрапункт”. Акцентира се върху това, че с оглед установените доказателства той не би могъл да е на местопрестъплението в часа на убийството на пострадалия, като в тази връзка се предлагат скици, карти и собствени на подсъдимия изчисления на маршрута на придвижване от хижа „Родопски партизани” до местността, където се е намирала вилата на пострадалия. Претендира се още липса на отговор от апелативния съд на възраженията, свързани с показанията на свидетеля със запазена самоличност № 12. Конкретно, необсъждане в мотивите на присъдата, че срещата между свидетеля и подсъдимия не би могла да се състои по време и място, така както е споделено в показанията, защото А. е бил задържан по друго дело на

16.11.2007 г. Искането е за отмяна на съдебните актове и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото обвинение.

В съдебното заседание защитата поддържа жалбата, като изразява и недоволство от това, че не са изискани материали, съдържащи се в друго досъдебно производство, наблюдавано от същия прокурор, по което има прилагане на СРС, имащи значение за изясняване на съществени въпроси по настоящето. Поддържа се още, че председателят на съдебния състав по това дело е постановил осъдителна присъда срещу подсъдимия и по НОХД № 673/2008 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, според мотивите на която по времеизвършване на инкриминираното сега деяние и на същото място той е признат за виновен в извършването на друго престъпление – разпространение на наркотични вещества. Поддържат се алтернативни искания : за оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложеното наказание.

В жалбите на частните обвинители и граждански ищци Б. О. К., А. С. Х., Б. О. Х., Ю. С. Т. и А. О. Х. се оспорва справедливостта на наложеното наказание с твърдения за подценяване на събраните многобройни отегчаващи отговорността обстоятелства, преценката на които изисква налагане на доживотен затвор без замяна. В съдебното заседание жалбите се поддържат от повереници с искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане за увеличаване на наказанието в исканите параметри. Изразява се становище за неоснователност на жалбите на подсъдимия.

В съдебното заседание прокурорът от Върховната касационна прокуратура пледира за оставяне в сила на атакуваното съдебно решение, считайки всички жалби за неоснователни.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

С присъда № 79/27.09.2017 г., постановена по НОХД № 488/2016 г. Окръжният съд – Пловдив, признал подсъдимия Б. М. А. за виновен в това, че на 17.08.2007 г. при условията на опасен рецидив умишлено умъртвил О. А. Х., като убийството е извършено със средства опасни за живота на мнозина, поради което и на основание чл. 116, ал.1, т. 6 и т. 12 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 29, ал.1, б. „а” от НК и при условията на чл. 54 от НК го осъдил на доживотен затвор. Подсъдимият А. е осъден да заплати на гражданските ищци А. О. Х. и Б. О. К. сумите от по 200 000 лева, на Ю. С. Т., Б. О. Х. и на А. С. Х. сумите от по 150 000 лева, като в останалата част гражданските искове са отхвърлени до пълния предявен размер.

По жалби на подсъдимия и частните обвинители и граждански ищци е било образувано ВНОХД № 241/2018 г. С атакуваното сега въззивно решение постановената присъда е била потвърдена.

Жалбите на подсъдимия и неговата защита са основателни, макар и не по всичко изложено в тях.

Преди да разгледа допустимите за касационен контрол възражения, съдържащи се в постъпилите лично от подсъдимия процесуални документи, настоящият състав отбелязва, че в голямата си част изтъкнатите доводи представляват претенции за необоснованост на атакувания съдебен акт, която както е известно, не е сред касационните основания по чл. 348, ал.1 от НПК. От пространните изложения, поднесени не по най-подходящия начин, все пак могат да се изведат доводи, които да разкрият съдържанието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК.

Акцентът на оспорването на защитата и лично от подсъдимия при касационното обжалване е свързан с доказателствената дейност на предходните съдебни инстанции и формираните в резултат на това изводи по фактите относно авторството на деянието. Твърди се също, че втората инстанция не е обсъдила задълбочено и в пълнота изложените от защитата

доводи срещу атакуваната присъда и в отклонение от изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК не им е дала убедителен отговор.

Така разтълкувани доводите са споделими. Касационната инстанция отчита доказателственото предизвикателство на настоящия казус, обусловено както от затрудненото и забавено разследване в досъдебната фаза на процеса, така и от това, че по-голямата част от доказателствата са косвени, а източниците за някои доказателствени факти са производни. Тази специфика на формираната доказателствена съвкупност е поставяла пред решаващия съдебен състав необходимостта от задълбочена проверка на всеки от наличните доказателствени източници. Включително, чрез обстойно обсъждане на детайли, съдържащи се в гласните доказателствени средства, които и да изглеждат незначителни, респективно пряко неотнормими, биха имали значение за утвърждаване или не на тяхната достоверност.

Независимо от обема на въззивното решение, касационната проверка установи допуснати при постановяването му съществени нарушения на чл. 14, чл. 107, ал. 5, чл. 339, ал. 2 от НПК. Извършеният анализ на доказателствената съвкупност е непълноценен и при необсъждане на противоречията между гласните доказателствени източници, а отговорът на част от защитните възражения се изразява в препращане към мотивите на оспорената първоинстанционна присъда. Безспорно е, че начинът на структуриране на съдебния акт, последователността на изложението изцяло са по усмотрение на съдебния състав по делото, стига разбира се да отговаря на процесуалните изисквания. В конкретния случай въззивният съд не е формирал изводи по фактите, различни от тези, приети от окръжния съд. Абсолютно ненужно е било да се пресъздава съдържанието на гласните доказателствени източници. Пресъздаването им не би могло да се свърже с изискуемия се анализ и оценка за тяхната достоверност, относимост и достатъчност, която законът очертава като задължение на съда във връзка със съдържанието на съдебния акт. Отделно от това, прегледът на мотивите на решението очертава, че съдът

избирателно, възпроизвеждайки частично свидетелските показания, е оставил без коментар същите в друга тяхна част, включително и на приобщените по реда на чл. 281 от НПК, като по този начин съществуващите противоречия не са били преодолени. Касационната инстанция изтъква, че суверенно право на решаващия съдебен състав е да прави заключения за надеждността и достоверността на гласните доказателствени източници. Съдът обаче следва да направи своите изводи в едната или другата насока като вземе предвид всички дадени от свидетеля показания по делото и аргументира позицията си в съдебния акт. Втората инстанция е утвърдила извода на първостепенния съд, че свидетелите, които са били заедно с подсъдимия на хижа „Родопски партизани”, са дали уклонлива информация за приблизителния час на пристигането им на организираното там техно-парти, включително и на досъдебното производство, доколкото те са разпитвани едва през 2014 г. и не би могло да се очаква да имат спомен за събитията, за които свидетелстват. Последвалото изложение в мотивите на решението е посветено на пресъздадените показания на свидетелите Д. С., Й. С., М. С., А. А. и Д. Х. относно това обстоятелство. Направен е категоричен извод, че от показанията на двамата последно посочени свидетели се установява момента на пристигането на подсъдимия А. на партито - около 21, 30ч. и 22,00 ч. Заключение на съда е декларативно направено, най малкото защото използваният фактор - време, компрометиращ според съда възможността да се отдаде доверие за това обстоятелство на другите свидетели, очевидно не е приложен по отношение показанията на свидетелите А. и Х., разпитвани също за първи път през 2014 г. Това разбира се не би могло да е единственият критерий при преценката за достоверност/недостоверност на доказателствения източник. Същевременно обаче, освен пресъздаденото им съдържание, в решението липсва задълбочен анализ на тези показания, преценка на тяхното качество, наличие или липса на детайлност на споделената информация и

прочие. Съобразяването на тези фактори неминуемо са от значение за обосноваване на приетата от съда обективност на изводимите от тях факти.

Все във връзка с оценката за достоверност на гласните доказателствени средства и в отговор на възраженията на подсъдимия няма как да се отmine подходът на съда, приложен по отношение на показанията на М. С., за които е прието да имат съществен доказателствен принос в подкрепа на обвинението. Макар и не съвсем отчетливо, дължащо се на вече изтъкнатото за допуснатата непрецизност в доказателствения анализ, съдът е кредитирал показанията на свидетеля при третия негов разпит, проведен в хода съдебното следствие от първата инстанция. На предходните му показания пред съда и на тези от досъдебното производство, приобщени по чл. 281 от НПК, очевидно предходните инстанции не са се доверили. Оценката за достоверност на гласните доказателствени източници по принцип не изключва такъв подход, но съдът е длъжен да се мотивира за това. Противното прави невъможна проверката както на основанията за направената съдебна преценка относно процесуалната стойност на изводимите от тях доказателства, така и на спазването на процесуалните изисквания, гарантиращи нейната правилност. Във въззивното решение присъства накратко отбелязване на съдържимата се информация в предходните разпити на свидетеля С. и далеч по подробно описание на споделеното от него при последния, в който той според съда „откровено доверил” едно или друго обстоятелство. Въззивната инстанция е следвало да задълбочи проверката на доказателственото средство и да изрази становище за значението на променената позиция на свидетеля – от липса на спомен и информативност на първоначалните му показания до съвсем точна хронология и детайлност на събитията, за които свидетелства в последния разпит, каквито всъщност са били и възраженията на защитата. Вместо това съдът не е намерил за необходимо да обсъди причините за тази промяна в показанията на свидетеля и така да постигне далеч по-сериозна убедителност за достоверността на тези, на които се е доверил.

Съдебните инстанции са отхвърлили претенцията на защитата за неосъществено по съответния процесуален ред съществено изменение на обвинението. Съдът, за разлика от обвинението, установил, че подсъдимият е пристигнал на хижа „Родопски партизани“ около 22,00 ч., а не около 23, 00 ч., както е посочено в прокурорския акт. Това обстоятелство очевидно е прието като вписващо се в общия контекст на обвинението без да създава ограничения пред правото на защита на подсъдимия, позовавайки се на цитираните в съдебните актове решения на върховната съдебна инстанция¹. В тази връзка и с оглед гарантиране правото на защита, както е отбелязано във въззивното решение на стр.25, съдът попълнил делото с писмени данни за наличието на проходими пътища между хижа „Родопски партизани“ и местността „Чернатица“, където се е намирала вилата на пострадалия Х. и е извършено убийството му. Допуснал е разпит на свидетеля Я. – дългогодишен служител в Горско стопанство – Пловдив, познаващ коментираните местности и възможните свързващи ги пътни маршрути. Трябва да се отбележи, че предприетият подход на съда с провеждането на допълнително съдебно следствие е процесуално издържан, като се има предвид вече казаното, че в настоящия процес доказателствената съвкупност е формирана предимно от косвени доказателства. Съобразявайки писмените данни по делото, показанията на свидетеля Я., приложените от подсъдимия „разпечатки от карти на местността“ (за последните съдът е приел, че могат да се ползват), са установявани факти за възможните маршрути между хижа „Родопски партизани“, от където подсъдимия се е отправил към местопрестъплението, както и необходимото време за придвижването му между двете точки с автомобил. Съдът е приел, че отразеният маршрут през с. Първенец и с. Марково, който е 33 км., при нормално шофиране се преодолява за около 1 час и 19 мин. – данни, изводими от отбелязаното върху приложената от

¹ Решение № 84/15.08.2013г. по н.д. №2054/2012 г. на ВКС, III н.о.; Решение №123/30.05.3016 г. по н.д. № 449/2016 г. на ВКС, III н.о.

подсъдимия карта на л. 234 от делото, снета от google maps. Следователно, продължава съдът, безспорно установено е по делото, че по най-достъпния маршрут разстоянието между двете коментирани местности „при пъргаво шофиране може да бъде преодоляно за малко повече от час”. Безспорната установеност на така приетите факти е неприемлива, защото се основава на уязвими от процесуална гледна точка данни, а съдържанието на използваните критерии за „нормално” и „пъргаво шофиране”, очевидно се базират на собственото на съда познание. Приемайки, че изясняването на посочените обстоятелства имат значение за правилното решаване на делото, съдът е следвало да положи усилия за изясняването им, прилагайки друг способ на доказване – експертиза. Използването на който способ при известните факти – в случая данните за маршрутите, тяхната проходимост, съдържащи се не само в показанията на свидетеля Я., съответно на специалните знания на експертите, би позволило далеч по-убедителен извод за конкретното разстояние между двете местности и времето, за което то може да се преодолее. Разбира се, при отчитане, че и в експертното изследване е възможно да се получат варианти с оглед на това, че инкриминираното събитие е отдалечено назад във времето и самата пътна обстановка може и да е променена.

Отделно от казаното, възприетите от съда параметри за маршрута и времето за преодоляването на разстоянието – „малко повече от час”, правят неясно заключението, „че и при посочената в доста широк диапазон времева граница в обвинителния акт за пристигане на подсъдимия на хижа „Родопски партизани” (някъде около 23.00 ч.) може да се достигне с автомобил до местността „Чернатица” преди времето, в което е прострелването”. Последното, прието от предходните инстанции за случило се във времеви диапазон от 23,00ч. - до23,20ч.

На следващо място, не са лишени от основание и касационните доводи за допуснатото нарушение на чл. 339, ал. 2 от НПК при постановяване на въззивното решение. Оправдава се от данните по делото, че изложената от

втората инстанция аргументация за отхвърляне на част от възраженията на защитата на подсъдимия не удовлетворяват стандарта на чл. 339, ал.2 от НПК, а и като цяло с оглед посоченото до тук, решението не съответства на изискванията на чл. 13 и чл. 14, чл. 107, ал. 5 от НПК. Във въззивното решение може да се открие коментар на защитната теза, но той не съдържа отговор на съществените въпроси, повдигнати при въззивното обжалване. В голямата си част за основанията, послужили за отхвърляне на възраженията, съдът е препратил към мотивите на първостепенния съдебен акт, респективно към цитираните там решения, постановени от касационната инстанция. Принципно, напълно допустимо е съдебните инстанции да се позовават на решения на ВКС, стига изразените в съдебната практика становища да разрешават идентична процесуална проблематика като тази, поставена по делото, за което и съдът следва да се аргументира. В конкретния случай предприетата декларативност, препратки към други източници не само, че не дават основание да се приеме пълноценно изпълнение на задълженията по чл. 339, ал.2 от НПК, но и илюстрира отклонение от изискванията на чл. 314 от НПК- за цялостна проверка на невлязлата в сила присъда, независимо от основанията, посочени от страните.

Предходните инстанции са отчели значимостта на показанията на свидетеля със запазена в тайна самоличност идентификационен № 12 (анонимен свидетел) като съществен елемент от доказателствената съвкупност. В съдебните актове е отбелязано, че при среща, проведена между свидетеля и подсъдимия, последният е направил извънпроцесуални уличаващи го признания за убийството на О. Х. и мотива за това. Обяснимо показанията на този свидетел са били сериозно оспорвани както за тяхната процесуална допустимост, така и кредитирането им за достоверност.

Касационната инстанция предварително отбелязва, че използването на показания на анонимен свидетел не е априори в противоречие с изискванията на справедливия наказателен процес. Разпоредбата на чл. 6 § т.3, б."д" от

КЗПЧОС сама по себе си не изключва участието в наказателния процес на свидетели с тайна самоличност.

В отговор на пространните възражения на защитата въззивният съд е препратил към мотивите на проверяваната присъда (т.4, л. 620), като ги е обобщил. Безспорно, би могло да се счете, че втората инстанция е обсъдила възраженията, солидаризирайки се с аргументите, изложени в присъдата на посоченото място. Там окръжният съд е проследил данните за датата на проведения разпит на анонимния свидетел – 16.07.2014 г., случил се преди предявяване на постановлението за привличане на подсъдимия като обвиняем, поради което и разпоредбата на чл. 141, ал. 2 от НПК е била неприложима, а при предявяването на разследването подсъдимият и неговата защита са заявили, че са се запознали със събраните на досъдебното производство материали и нямат искания, бележки и възражения. Така и с позоваване на конкретно решение на касационната инстанция² съдът е счел, че разследващите органи не са лишили обвиняемия от правото му, гарантирано от закона, да прави в тази фаза на наказателното производство искания и възражения по доказателствата.

Ако бе подходил по изискуемия се от закона начин, въззивният съд нямаше да остави без коментар съществената част от доводите, аргументирани от защитата, че в нито една от фазите на процеса подсъдимият не е могъл да реализира правото си по чл. 6, § 3 б. „d” от КЗПЧОС. Данните по делото сочат, че в хода на съдебното следствие коментираният свидетел е отказал да дава показания, заявявайки че се страхува за своята и на семейството си сигурност и потвърждава дадените показания на досъдебното производство. Съдът е приканил страните да изразят становище относно приобщаването на показанията му от досъдебното производство и при противопоставянето на

² Решение № 373/05.11.2009 г. по н.д. № 403/2009 г. на ВКС, III н.о.

защитата ги приобщил на основание чл. 281, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК³. Видно от приложения съдебен протокол, след прочитане на показанията на свидетеля, съдът не е дал възможност на страните да зададат въпроси по прочетените показания. Въззивният съд не се е наел да коментира тази проблематика по делото и едва тогава да отговори на претенцията на защитата, разбира се и при преценката доколко е проявена процесуална активност в тази насока, като се отчита и готовността на свидетеля да отговаря на въпроси, с изключение на тези, които биха разкрили данни за самоличността му. В мотивите на проверяваното решение отсъстват съображения и на друг аспект от защитните доводи – дали осъждането на подсъдимия се основава в решаваща степен на приобщените по този ред показания на анонимния свидетел, които очевидно ползват обвинението, но не отговарят на критерия на чл. 6, §. 3 б. „d” от КЗПЧОС. В тази връзка съвсем недостатъчно е посоченото на стр. 10, л. 763 от въззивното решение - окръжният съд е подчертал изрично, че показанията на коментирания свидетел ще бъдат преценявани и през хипотезата на чл. 281, ал. 8 от НПК, което е сторено. Съдът е длъжал да обоснове подробно и логично защо са кредитирани показанията на анонимния свидетел, конкретно какви други доказателствени материали подкрепят един или друг аспект на тези показания, а не по принцип обвинителната теза, и доколко се е разчитало на тях при изводите за авторството и вината на подсъдимия. Във въззивното решение не се открива коментар в тази насока, поради което и възраженията на защитата за непостигане на стандарта за справедливостта на процеса не са получили удовлетворителен отговор. Пренебрегнат от въззивния съд е още един съществен момент. Коментиранията показания на анонимния свидетел са възпроизвеждали единствено предпроцесни изявления на обвиненото лице, а по принцип съгласно чл. 116 от НПК присъдата не може да се основава само на самопризнание. При това в

³ За възможността да бъдат приобщени показания на анонимен свидетел – виж, делото Саркизов и др. срещу България, с уточнението, че става дума за отсъстващ свидетел и изричен отказ от предоставената възможност на досъдебното производство да се даде задават въпроси след разпита на свидетеля.

тази насока процесуалният закон не прави разлика между съдебно и извънсъдебно признание. Преценката за подкрепа на извънпроцесуалните признания от други доказателства и доказателствени средства не би могло да се свърже само с това пред колко лица подсъдимият е направил такива признания – в конкретния случай вербални пред анонимния свидетел, а пред свидетеля Д. С. чрез възприет от последния жест на подсъдимия, защото забраната на чл. 116 от НПК не може да се преодолее по този начин. Именно с такъв аргумент обаче е отхвърлен доводът на защитата на стр. 12 от въззивното решение. Отделно от казаното оспорената достоверност на показанията на анонимния свидетел не е нарочно обсъждана от втората инстанция. Така без оценка за основателност/неоснователност е останал и доводът на подсъдимия, че среща между него и анонимния свидетел няма как да бъде осъществена с оглед на посоченото в показанията време и място на провеждането ѝ.

Идентичен е използваният от съда подход във връзка с възраженията на защитата на подсъдимия относно веществените доказателствени средства (ВДС), получени в резултат на прилагането на специални разузнавателни средства (СРС). Преимуществено въззивният съд е разсъждавал върху това, че СРС са законосъобразно разрешени, при спазване на правилата на НПК и ЗСРС. По отношение на основните доводи на защитата въззивният съд, следвайки мотивите на присъдата, където са разисквани отново решения на касационната инстанция⁴, накратко е заключил, че съдържанието на процесните разговори нямат характер на „оперативна беседа”.

Повдигнатите от защитата въпроси в съдебното заседание за неприложени по делото доказателствени материали по друго досъдебно производство не биха могли да получат сега отговор, не само поради условностите в твърденията за наличието им, но и с оглед характеристиката на

⁴ Решение № 273/08.08.2012 г. по н.д. № 796/2012 г. на ВКС, III н.о.; Решение № 626/29.12.2011 г. по н.д. №2751/2011 г.на ВКС, III н.о.

извършваната касационна проверка. Непълнотата на доказателствата, когато не е резултат от допуснати процесуални нарушения, не е сред основанията, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК.

Обобщено, с оглед на всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че извършената от въззивния съд проверка на невлязлата в сила присъда е дистанцирана от задълженията по чл. 314 от НПК. Допуснато е отклонение и от процесуалния стандарт, въведен с чл. 339, ал.2 от НПК, последователно утвърждаван от съдебната практика. Прегледът на въззивното решение констатира и отсъствие на дължими аргументи, поради които съдът не е приел за основателни поддържаните защитни доводи. Въззивният съд всякога е длъжен да им даде отговор, независимо дали ги счита за основателни, или не. Това е израз на задължението му да провери изцяло законосъобразността на първоинстанционната присъда, като резултатът от тази проверка следва да бъде обективиран по делото. Извършената процесуална дейност не е съответна на предвидените в НПК принципни положения и в резултат на това е реализирано касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК. По естеството си нарушенията са отстранени чрез провеждане на ново въззивно съдебно производство пред втората инстанция, в рамките на което и при необходимост да се проведе допълнително съдебно следствие, да се постанови решение в съответствие с изискванията на НПК.

При този изход на делото е безпредметно обсъждането на жалбите на частните обвинители, с които се оспорва справедливостта на наложеното наказание на подсъдимия. Изложените от касаторите аргументи подлежат на коментар от инстанцията по същество при новото разглеждане на делото.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 354, ал.3, т. 2 във вр. с ал.1, т. 5 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ въззивно решение № 149/19.07.2019 г., постановено по ВНОХД № 241/2018 г. от Апелативен съд – Пловдив.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.